

19 Nunta Mielului

„De aceea va lăsa omul pe tată și pe mamă și se va lipi de soția sa, și cei doi vor fi un singur trup. Taina aceasta este mare: eu dar vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare. Efeseni 5.31,32

6 Și am auzit ca un glas de mulțime mare și ca un glas de ape multe și ca un glas de tunete puternice, spunând: „Aleluia! Pentru că Domnul Dumnezeu nostru, Cel Atotputernic, a început să împărățească. 7 Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm glorie, pentru că nunta Mielului a venit și soția Lui s-a pregătit. 8 Și i s-a dat să se îmbrace în in subțire, strălucitor și curat“, pentru că inul subțire sunt faptele drepte ale sfinților. 9 Și mi-a spus: „Scrie: Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!“ Și mi-a spus: „Acestea sunt cuvintele adevărate ale lui Dumnezeu!“ 10 Și am căzut la picioarele lui, ca să mă închin lui. Și mi-a spus: „Vezi, nu face aceasta! Eu sunt împreună-rob cu tine și cu frații tăi, care au mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu să I te închini! Pentru că mărturia lui Isus este duhul profeției“. (Apocalipsa 19.6-10).

19.1 Introducere

O nuntă este ceva deosebit. Doi oameni își promit credincioșie până la moarte. Pentru bărbat a venit în sfârșit ziua cea mare în care el „prezintă” public mireasa sa și dorește să arate că această femeie îi aparține. Pentru femeie este momentul fericit, când poate fi sigură de sentimentele și dragostea bărbatului. Cu regret acest tablou este astăzi deformat prin multele divorțuri. Când este vorba de Adunare (Biserică), aceasta este cu totul altfel. Dragostea lui Hristos este neîndoielnică. Noi putem deja astăzi, înainte de nunta Mielului, să fim pe deplin siguri de dragostea și sentimentele Mirelui, deoarece Hristos este neschimbător în credincioșia Lui. El a iubit Adunarea (Biserica) și „S-a dat pe Sine pentru ea” (Efeseni 5.25).

19.2 Planul secund

Înainte de a ne ocupa cu Mirele și mireasa vrem să vedem contextul în care are loc această scenă: scriitorul cărții Apocalipsa, Ioan, a avut o viziune în ziua Domnului, în care un glas i-a zis: „Scrie deci ce ai văzut și cele ce sunt și ceea ce va fi după aceea” (Apocalipsa 1.19). În primul capitol din cartea Apocalipsa găsim ceea ce Ioan „a văzut”, în capitolul al doilea și al treilea „ceea ce este”¹, și începând cu capitolul al patrulea „ceea ce va fi după aceea”. Începând cu capitolul 4 nu mai este vorba despre Biserică. Noi o regăsim în anumite imagini în cer, de exemplu în tabloul celor 24 de bătrâni – un indiciu la faptul că ea în momentul acesta a fost deja răpită în cer. În cei 24 de bătrâni nu avem voie să vedem numai Biserica. Numărul 24 trebuie subîmpărțit în de 2 ori 12. În prima grupă de doisprezece putem vedea pe sfinții înviați din Vechiul Testament (12 seminții în Israel); a doua grupă de doisprezece arată spre sfinții înviați și răpiți care aparțin epocii Bisericii (numele celor 12 apostoli pe temeliele Ierusalimului în Apocalipsa 21, Biserica). Alte imagini ale Bisericii începând cu capitolul 4

¹ Cele șapte scrisori deschise se adresează nu numai la cele șapte Biserici existente în momentul redactării cărții Apocalipsa: ele sunt și o imagine a istoriei Bisericii creștine. Fiecare biserică în parte reprezintă în mod caracteristic o perioadă din creștinătate.

sunt „soția Mielului” (Apocalipsa 19.7), „Mireasa” (Apocalipsa 21.9) și „Ierusalimul nou” (Apocalipsa 21.2). Ea va constitui și o parte a „oștirilor de război, care sunt în ceruri” (Apocalipsa 19.14).

De altfel și biserica falsă este denumită femeie, dar ca o femeie care nu se remarcă prin credințioșia ei, ci prin curvie și idolatrie, șezând „pe o fiară stacojie” (Apocalipsa 17.3). Biserica falsă va rămâne pe pământ, atunci când Biserica adevărată va fi răpită la Domnul, și ea se va strica în așa măsură, că despre ea se spune: „Babilonul cel mare ... a devenit locuință a demonilor și închisoare a oricărui duh necurat și închisoare a oricărei păsări necurate și urâte” (Apocalipsa 18.2).² Cât de contrară este această locuință a demonilor față de „locuința lui Dumnezeu în Duhul” (Efeseni 2.22)!

19.3 Clasificarea în timp

Situația, așa cum o găsim descrisă în Apocalipsa 4 și 5, începe imediat după răpire. Acolo vedem Mielul care a fost sacrificat stând în mijlocul tronului, cum are în mână cartea pecetluită cu șapte peceti. Capitolele 6-18 se preocupă în continuare cu ceea ce este scris în această carte, în mod deosebit cu judecățile care vor veni asupra lui Israel și asupra lumii. În succesiunea capitolelor în cartea Apocalipsa suntem conduși de la Mielul sacrificat (Apocalipsa 5), care stă în legătură cu suferințele, până la nunta Mielului (Apocalipsa 19), care stă în legătură cu bucuria.

Nunta Mielului este precedată de descoperirea sfinților „înaintea scaunului de judecată al lui Hristos”³ (2 Corinteni 5.10), căci noi citim, că haina de nuntă constă din „faptele drepte ale sfinților” (Apocalipsa 19.8).⁴ Atunci în noi se va vedea numai ceea ce în viața noastră a avut valoare pentru Dumnezeu. Înainte ca noi „să judecăm lumea” (1 Corinteni 6.2), noi înșine trebuie să fim apreciați de Domnul și totul trebuie pus în lumină adevărată. După arătarea noastră înaintea scaunului de judecată al lui Hristos din faptele noastre vor rămâne numai acelea care vor constitui haina de nuntă. Deci haina de nuntă este confecționată în timpul vieții noastre pe pământ. Se bazează vre-un fir al acestei haine de nuntă și pe credințioșia noastră față de Hristos? Suntem noi conștienți de faptul că în această haină sunt țesute fire ale unei umblări demne de Dumnezeu? Haina de nuntă nu constă numai din in, ci din *in subțire, strălucitor și curat*: aceasta dă valoarea pe care această haină o va avea pentru Domnul Isus. Cu siguranță noi vom fi cândva surprinși ce faptă Domnul Isus va recunoaște la noi ca faptă dreaptă făcută pe pământ (vezi Marcu 9.41; Evrei 6.10). Este posibil ca noi să fim rușinați de faptele pe care El nu le va putea recunoaște; acestea vor arde atunci ca paie (1 Corinteni

² Gândul acesta îl găsim deja în parabola despre grăunțele de muștar din evanghelia după Matei 13.32, unde păsările cerului își fac cuiburi în acest copac crescut anormal mare (compară cu Matei 13.4,19; § 3.4.2.2).

³ „Scaunul de judecată al lui Hristos” nu înseamnă că credințioșii ar merge „la judecată” și ar avea de temut că vor fi condamnați, ci că ei vor fi revelați (descoperiți) înaintea Lui și aici vor primi răsplata pentru faptele lor drepte și plăcute lui Dumnezeu.

⁴ Unii vor aici să traducă cuvântul din limba greacă *dikaiōma* numai prin „dreptatea sfinților” și prin aceasta înțeleg dreptatea care le-a fost *acordată* lor de Hristos („Și i s-a dat ei [miresei] să se îmbrace în in subțire”; versetul 8). În privința aceasta ei se referă la faptul că în trecut de regulă mirele procura rochia miresei. Este desigur adevărat, că credinciosul nu poate singur să-și câștige dreptatea lui Dumnezeu, ci că ea i-a fost dăruită de Dumnezeu. Însă cu toate acestea rămâne adevărat, că soția Mielului „s-a pregătit” (versetul 8); credințioșii sunt solicitați să facă „fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele” (Efeseni 2.10). Deci epoca actuală este epoca pregătirii, în care mireasa așteaptă în credințioșie pe Mirele ei. Să mai observăm în afară de aceasta, că cuvântul nu este folosit la singular, ci la plural („faptele drepte”); aceasta face imposibilă legătura cu „dreptatea” (la singular) a lui Dumnezeu din epistola către Romani.

3.12-15). Această cunoaștere va avea în orice caz loc înainte de nuntă: „... dar atunci voi cunoaște după cum și eu am fost cunoscut” (1 Corinteni 13.12).

În versetele noastre nu este vorba de *invitația* la nuntă, așa cum au propus unii, ci de *nunta însăși*, căci se spune categoric: „... pentru că nunta Mielului *a venit*”⁵ (versetul 7). Și expresia „ospățul nunții Mielului” (versetul 9) lasă să se recunoască că aici avem a face cu prezentarea publică a mirei. Potrivit obiceiurilor orientale de nuntă mai întâi a fost făcută o cerere de căsătorie, și mirele a plătit prețul miresei. Prin aceasta începea timpul logodnei. Ea era deja o acțiune legală care lega, însă mirele și mireasa nu locuiau încă împreună. Înainte de nuntă prietenii mirelui luau mireasa împodobită, ca s-o ducă în casa mirelui. Punctul culminant al festivității era masa de nuntă, când mirele lua mireasa public la sine. Tot așa va fi cândva cu Biserica, când acolo unde este căminul Mirelui și al miresei, va fi dată mărturie publică despre cine este adevărata mireasă a Mielului. Astăzi Biserica (Adunarea) nu este încă recunoscută public ca mireasă a Domnului Isus. Ea este încă „logodită” cu Hristos și așteaptă să fie răpită la Domnul, ca să serbeze nunta și „să trăiască împreună cu El” (1 Tesaloniceni 5.10).

Dorința apostolului Pavel era să prezinte pe credincioșii din Corint „ca pe o fecioară curată lui Hristos” (2 Corinteni 11.2). Nunta va avea loc înainte de revenirea lui Hristos în putere și glorie mare, căci Biserica (Adunarea) este o parte a gloriei Sale, care va trebui să fie văzută de toți în timpul Împărăției de o mie de ani.

Unii propun, că masa de nuntă va dura pe toată perioada Împărăției de o mie de ani⁶, deoarece odinioară se obișnuia să se serbeze masa de nuntă pe o perioadă de timp mai lungă. În timp ce nunta s-ar serba în cer, masa de nuntă va avea loc după aceea pe pământ. Pentru această presupunere noi nu vedem nici un indiciu în Scriptură. Căci în Apocalipsa 19.1,6 cântă un cor ceresc mare „în cer ca un glas puternic de mulțime mare”. În afară de aceasta oștirile de război din Apocalipsa 19.14, care pornesc împreună cu Domnul ca să inițieze ziua Lui, poartă aceeași îmbrăcăminte ca mireasa: în subțire, alb și curat, care reprezintă „faptele drepte ale sfinților” (Apocalipsa 19.8). Aici devine clar, că aici trebuie să fie vorba de sfinții cerești⁷ după nuntă și după masa de nuntă. Nimic din capitolul acesta nu face aluzie la faptul că aceste versete nu ar urma cronologic unul după altul. Mai întâi nunta este numită ca fiind *venită*, la care se va sărbători masa de nuntă (versetul 7), și imediat după aceea urmează scena judecării (versetul 11 și următoarele). Chiar dacă masa de nuntă este deja terminată la începutul Împărăției de o mie de ani, totuși gloria lui Dumnezeu, care îmbracă mireasa, va fi văzută totuși în Împărăția de o mie de ani. Vedem aceasta în descrierea miresei Mielului, cetatea sfântă Ierusalim din Apocalipsa 21.9 și versetele următoare.

19.4 Mireasa

Mireasa este Biserica adevărată. Ei îi aparține fiecare credincios care după Rusalii și până la răpire prin botezul cu Duhul Sfânt a fost adăugat Bisericii (Adunării), aceluia un singur trup. Imaginea despre soț și soție din Efeseni 5 o aplică apostolul Pavel la Hristos și Biserica Sa, și despre devenirea unui singur trup a soțului și soției el spune: „Taina aceasta este mare: eu dar

⁵ După J. D. Pentecost, *Bibel und Zukunft*, Dillenburg (Christliche Verlagsgesellschaft) 1993, pag. 246, verbul la aorist „a venit” (*elthen*) lasă să se recunoască o acțiune încheiată.

⁶ Compară D. Pentecost, *idem*, pag. 247.

⁷ Sfinții cerești constau din următoarele grupe: (a) Biserica, (b) credincioșii Vechiului Testament înviați și (c) sufletele înviate ale martirilor din prima jumătate a celei de-a 70-a săptămână-an și (d) ai necazului cel mare (aceasta este a doua jumătate a celei de-a 70-a săptămână-an). Primele două grupe ale sfinților cerești aparțin cu siguranță oștirilor de luptă din Apocalipsa 19.14.

vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare.” (Efeseni 5.32). În 2 Corinteni 11.2 apostolul vorbește despre faptul că el „a logodit cu *un singur* bărbat” pe credincioșii din Corint, ca să-i „înfățișeze ca pe o fecioară curată lui Hristos”.

Unii ar putea reproșa, că Ierusalimul este totuși denumit ca mireasă. Aceasta este cu siguranță corect, dar Ierusalimul va fi mireasa *pământească* a Împăratului. În Apocalipsa 19 găsim dimpotrivă o nuntă *în cer*, și anume nu nunta *Împăratului*, ci nunta *Mielului*. Mielul ne amintește în mod deosebit de faptul că Domnul Isus a fost aici pe pământ în smerenie și a fost „răstignit în slăbiciune” (2 Corinteni 13.4). Și așa cum Biserica (Adunarea), trupul lui Hristos, va avea parte de lepădarea Mielului, tot așa ea cândva va avea parte împreună cu El de glorie. Mireasa pământească Ierusalimul dimpotrivă, niciodată nu a avut parte împreună cu El de lepădarea Sa, de aceea ea nu va fi numită mireasa *Mielului*, ci va fi numită mireasa *Împăratului*. Căci în Împărăția Lui mireasa pământească va fi unită cu Hristos Împăratul (compară cu Psalmul 45).

În cei 24 de bătrâni găsim atât pe credincioșii Vechiului Testament cât și pe credincioșii Noului Testament. Ei sunt numiți pentru ultima dată în Apocalipsa 19.4. Însă de îndată ce mireasa apare pe scenă (Apocalipsa 19.6 și versetele următoare), cei 24 de bătrâni nu mai sunt numiți în cartea Apocalipsa. În loc de aceasta citim acolo despre o altă grupă, care, ca și mireasa, până acum în cartea Apocalipsa nu au apărut încă: invitații (Apocalipsa 19.6).

19.5 Invitații

Dacă înțelegem cine este mireasa, atunci vom putea să ordonăm corect și grupa invitaților. Invitații nu pot fi mireasa însăși, și mireasa nu poate fi în același timp invitații. Unii au propus, că invitații sunt acei credincioși care în momentul nunții se află pe pământ. Însă aceasta nu este posibil, căci este vorba de o nuntă *în cer*.

Mai rămâne deci grupa credincioșilor, care mai înainte au alcătuit o parte a celor 24 de bătrâni, și care la răpire au fost împreună înviați: credincioșii Vechiului Testament (vezi § 19.4) Deci grupa celor 24 de bătrâni constă din mireasă (Biserica) și invitați. Unul dintre acești „invitați” este Ioan Botezătorul, care a murit înainte de Golgota ca credincios al Vechiului Testament; el este numit „*prietenul* Mirelui” (Ioan 3.29), și Domnul Isus spune despre el: „Adevărat vă spun că, între cei născuți din femei, nu s-a ridicat unul mai mare decât Ioan Botezătorul; dar cine este mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el.” (Matei 11.11). Aceste două locuri din Scriptură arată exact diferența pe care noi o găsim și între mireasă și invitați. Atât Ioan Botezătorul cât și credincioșii ca Avraam, Moise, Rut, Ana, David, Daniel și mulți alții vor face parte cu siguranță din oaspeții de onoare ai acestei mese de nuntă (compară cu Luca 13.28,29). Probabil din aceștia fac parte și martirii din timpul de necaz care nu au fost încă înviați.

În literatura disponibilă în limba germană referitoare la această temă⁸ este preferată uneori o altă interpretare, pe care noi vrem s-o analizăm. Potrivit acestora, în cei invitați sunt văzuți sfinții, care trăiesc *pe pământ* în timpul Împărăției de o mie de ani. Din aceștia ar face parte nu numai aceia care vor intra fiind în viață în Împărăție, ci și credincioșii Vechiului Testament, care au murit înainte de Golgota. Aceștia ar învia apoi la începutul Împărăției păcii. Pentru învierea acestor credincioși din Vechiul Testament se face referire la Daniel 12.1-3. (În paragraful § 20.9 ne vom ocupa în detaliu cu acest loc din Scriptură). Acești comentatori resping să vadă în cei 24 de bătrâni nu numai Biserica, ci și pe credincioșii

⁸ De exemplu în J. D. Pentecost, *Bibel und Zukunft*, Dillenburg (Christliche Verlagsgesellschaft) 1993, pag. 246-247, sau în J. Allen, *Was die Bibel lehrt – Offenbarung*, Dillenburg (Christliche Verlagsgesellschaft) 1997.

Vechiului Testament (vezi mai sus). Dacă credincioșii Vechiului Testament ar fi înviați realmente abia la începutul Împărăției de o mie de ani și nu ar fi deja răpiți împreună cu Biserica, atunci acești comentatori ar avea dreptate și ei nu ar putea fi socotiți în rândul celor 24 de bătrâni. Deci noi trebuie să clarificăm mai întâi de ce celor 24 de bătrâni le aparține nu numai Biserica, ci și credincioșii Vechiului Testament.

În paragraful § 20.5 prezentăm, că învierea (așa cum ne arată Faptele Apostolilor 24.15 și Luca 14.14) nu va fi caracterizată de poziția deosebită a credincioșilor în diferite epoci. La această primă înviere este vorba de învierea celor *drepti* (fără deosebire). Acestei grupe de drepti îi aparțin și credincioșii Vechiului Testament, „cei drepti, făcuți desăvârșiți” (vezi de exemplu Evrei 12.23). Potrivit cu Evrei 11.40 ei „nu trebuie făcuți desăvârșiți⁹ *fără noi*”, însă aceasta cu siguranță înseamnă: *nu noi fără ei*.

În afară de aceasta unii vor să vadă nunta Mielului în cer și sărbătoarea nunții respectiv masa de nuntă o transpun pe pământ, deoarece nu se vede că în momentul nunții în cer sunt deja credincioși din Vechiul Testament. Este adevărat că potrivit obiceiurilor iudaice nunta și *masa* de nuntă nu trebuie să aibă loc în același timp și în același loc. Din acest motiv se vrea plasarea nunții în casa Tatălui și masa de nuntă în Împărăția de o mie de ani pe pământ. După convingerea noastră aceasta nu este posibil din mai multe motive. Ar fi pe de o parte o amestecătură fatală între chemarea crească și chemarea pământească, dacă mireasa crească nu ar sărbători acolo unde este patria ei, cetățenia ei, și aceasta chiar după ce ea a fost la Mirele ei în patria crească, în casa Tatălui. Pe de altă parte ar fi și o desconsiderare a miresei pământești Ierusalimul, dacă Hristos ar sărbători pe pământ masa de nuntă cu mireasa crească.

Profeția este plină de descrieri ale miresei pământești Ierusalimul și despre faptul că Dumnezeu legământului Iehova Se va îndura de ea (de exemplu Psalmul 45; Isaia 49.14-18; 54.1-8; 62.1-5; Ieremia 2.2). Să renunțe Domnul Isus la acest plan cu mireasa Sa pământească, în timp ce Ierusalimul este numit „cetatea marelui Împărat! (compară cu Psalm 48.2; Matei 5.35)? În afară de aceasta este puțin convingător, că mireasa crească trebuie să fie într-un fel oarecare un „înlocuitor” pentru mireasa Ierusalim. Căci atunci toate profețiile s-ar interpreta *literalmente* și numai profețiile despre mireasa pământească Ierusalim ar fi interpretate *spiritual*. Gândesc acești comentatori cu adevărat, că ar putea fi pe pământ simultan două mirese? (În paragraful § 7 ne ocupăm detaliat cu principiile de interpretare a profeției.)

În afară de aceasta, aceia care plasează masa de nuntă pe pământ trebuie să explice de ce această scenă se termină abrupt pe pământ cu Apocalipsa 19.9 și de ce noi în versetul 11 suntem conduși deodată înapoi și ne regăsim iarăși în cer – însă nimic din textul nostru nu arată spre o astfel de schimbare.

Deseori se mai afirmă că fericirile rostite în Apocalipsa 19.9 și în alte locuri din cartea Apocalipsa (compară cu Apocalipsa 1.3; 14.13; 16.15; 20.6; 22.7,14) ar avea a face numai cu pământul. Nici argumentul acesta nu este convingător. Cel puțin Apocalipsa 20,6 ar fi o altă excepție, căci acolo sunt numiți fericiți sfinții glorificați în cer. Pe de altă parte nu surprinde că rostirile de fericire în Apocalipsa au mult a face cu pământul, căci în cele din urmă totul din această carte stă în legătură cu evoluția căilor lui Dumnezeu pe pământ.¹⁰ Și nunta

⁹ „Făcut desăvârșit” înseamnă aici învierea.

¹⁰ Citim în Apocalipsa că pământul va fi curățit, că pe el va fi instaurată domnia lui Dumnezeu și Împărăția păcii și cum va arăta pe pământ în timpul stării veșnice. Dar ceea ce are loc în cer ne este făcut cunoscut numai în

Mielului este amintită aici numai ca rezultat al judecății asupra „miresei” false, curva, creștinismul decăzut pe pământ.¹¹ Abia după ce mireasa falsă a fost judecată, poate avea loc nunta Mielului cu mireasa adevărată, Biserica. Dacă vom compara numărul de versete referitoare la judecata asupra curvei și numărul de versete care relatează despre nunta Mielului cu mireasa Sa vom vedea unde este aici centrul de greutate.

Tot ce noi citim începând cu Apocalipsa 21.9 despre Biserica în Împărăția de o mie de ani ne arată rolul ei în legătură cu pământul. Dar nu înseamnă că în timpul Împărăției de o mie de ani Biserica își va avea locul pe pământ. Vedem aceasta și în Apocalipsa 21.10 unde se descrie cum coboară¹² din cer cetatea sfântă Ierusalim. Niciodată nu se spune că ea coboară pe pământ.

Unii văd parabolele despre Împărăția cerurilor din evanghelia după Matei 22.1 și versetele următoare, 25.1 și versetele următoare, ca dovadă că masa de nuntă ar avea loc pe pământ în timpul Împărăției de o mie de ani. Însă în privința aceasta nu se ține seama că este vorba de *parabole* și nu este descrisă nunta propriu-zisă. În sens literal Biserica nu este nici o perlă și nici o comoară, ci aici este vorba permanent de o *image* pentru Biserica. Tot așa și în Matei 22 și 25 este vorba numai despre o imagine și nu de nunta propriu-zisă a Bisericii. În parabole se folosesc numai anumite situații din viața oamenilor din timpul acela pentru a le explica anumite adevăruri spirituale. (Cu privire la Matei 25 vezi § 17.5.2.)

Cu privire la Matei 22.1-14 este de remarcat că aici nu este vorba în primul rând de sărbătoarea de nuntă în sine și de legătura cu o mireasă, ci de invitația unui tată, care face o sărbătoare pentru fiul său, care are scopul să facă pe fiul nespus de fericit. Nu este vorba nici despre o mireasă pământească și nici despre o mireasă cerească; nici nu este amintită vreo mireasă. Aici nu este vorba nici de nunta Mielului, pe care o găsim în Apocalipsa 19. În afară de aceasta, legătura între Hristos și Biserica (Adunarea) Sa nici nu era cunoscută în felul acesta.

19.6 Mirele

Că Domnul Isus este Mirele, cu siguranță nimeni nu va pune la îndoială. În Împărăția de o mie de ani El va fi Cap peste „cele din ceruri și cele de pe pământ” (Efeseni 1.10). El va avea o mireasă pe pământ (Ierusalim: Psalm 45 în legătură cu Evrei 1.8,9; Isaia 54.4-8; 62.1-5) și o mireasă în cer (Biserica). În locul citat mai înainte (Apocalipsa 19.6-10) nu stă pe prim plan mireasa *Împăratului* (Ierusalim), ci mireasa *Mielului*, și astfel Domnul Isus este văzut aici ca Mire al miresei cerești. Judecata asupra „miresei” false (vezi Apocalipsa 17; 18), „curva cea mare”, biserica falsă, care va fi lăsată în urmă la răpire, va avea loc foarte evident *pe pământ* (vezi Apocalipsa 17.16). Nunta Mielului și ospățul nunții sunt în opoziție totală cu aceste

măsura în care este interesant în legătură cu derularea evenimentelor pe pământ. De aceea căutăm zadarnic în cartea Apocalipsa arătarea credincioșilor înaintea scaunului de judecată, precum și casa Tatălui.

¹¹ Însă desigur aceasta nu înseamnă că nunta va avea loc numai pentru că a avut loc judecata asupra miresei false. Nunta este amintită aici în cartea Apocalipsa mai mult pentru că ea are loc în timp după judecata asupra miresei false. Recunoașterea publică a miresei adevărate așteaptă condamnarea miresei false. Acesta este și aspectul propriu-zis al nunții aici: este vorba de prețuirea publică. Alte aspecte ale nunții – care sunt mai mult personale – putem recunoaște și la Rusalii și la răpire.

¹² Ioan folosește de fiecare dată forma de timp participiu prezent (Apocalipsa 21.2,10).

evenimente și au loc *în cer*. Însă după aceea Domnul Isus va aduce cu Sine¹³ mireasa Sa, când El Se va arăta pe pământ în putere și glorie. Mireasa Mielului, Biserica, va avea parte împreună cu El din cer de gloria Împărăției de o mie de ani. Ea este o parte din Hristos într-o măsură așa de mare, că ea este numită „trupul Său, plinătatea Celui care umple totul în toți” (Efeseni 1.23).

19.7 O privire în viitor

În Apocalipsa 21.2,9 ne este arătată din nou mireasa Mielului. Aici devine clar, ce poziție va ocupa mireasa Mielului în starea veșnică, când ea ca și cort al lui Dumnezeu va fi numită „noul Ierusalim”. În afară de aceasta o vedem ca cetatea sfântă Ierusalim în Împărăția de o mie de ani (Apocalipsa 21.9 și versetele următoare). Dar unde găsim noi în timpul acesta pe credincioșii din Vechiul Testament, care în Apocalipsa 19 au apărut ca invitați la nuntă? În orice caz credincioșii din Vechiul Testament vor îndeplini toate premisele care îi îndreptățește să intre în cetate (vezi Apocalipsa 21.27).

Cetatea sfântă Ierusalim în Împărăția de o mie de ani, Biserica (Adunarea), va avea porți, pe care vor fi scrise numele celor 12 seminții ale lui Israel. Deseori în trecut porțile unei cetăți erau numite după numele localității sau locurilor spre care duceau ele (vezi fig. 11 din § 16.4.2). Binecuvântarea va curge din cetate spre Israel. Dacă în Împărăția de o mie de ani există la cetatea sfântă o referire la Israel, această referire însă nu se mai găsește în starea veșnică. Aici se amintește numai că noul Ierusalim va coborî din cer și va fi cortul lui Dumnezeu la oameni. Nu este nici o bază, ca să se presupună, că „noul Ierusalim, coborând din cer, de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei” (Apocalipsa 21.2), ar fi un alt Ierusalim și o altă mireasă decât Ierusalimul și mireasa din versetul 9. Nu, „noul Ierusalim” este Biserica, prin care Dumnezeu Se va glorifica în toată veșnicia (Efeseni 3.21). Pe pământul nou atunci nu vor mai fi popoare și națiuni diferite, care au fost urmarea căderii în păcat (vezi fig. 12 la sfârșitul § 16.4.3), ci va fi numai o singură grupă de oameni, de care numai Biserica (Adunarea) se va diferenția.

¹³ Ca cetate ea nu va veni pe pământ, ci ea este veriga de legătură între cer și pământ. Ca trup al lui Hristos și ca mireasă a Mielului ea este pentru totdeauna legată în modul cel mai intim cu Hristos și va fi totdeauna la El.